

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 572/2014-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza v konaní o sťažnostiach [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou Mendel, Mestická, Slovíková, s. r. o., Hollého 37/371, Žilina, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Zuzana Slovíková, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1399/98 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1399/98 p o r u š e n é b o l o .

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1399/98 p o r u š e n é b o l i .

3. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadostučinenie každej v sume po 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Žilina je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 540,29 € (slovom päťstoštyridsať eur a dvadsaťdeväť centov) na účet Advokátskej kancelárie Mendel, Mestická, Slovíková, s. r. o., Hollého 37/371, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti [REDAKOVANÉ] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uzneseniami sp. zn. II. ÚS 572/2014 z 18. septembra 2014, sp. zn. II. ÚS 778/2014 z 13. novembra 2014

a sp. zn. PLs. ÚS 5/2014 zo 17. decembra 2014 prijal a spojil podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na ďalšie konanie sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľky“ alebo „sťažovateľky v prvom až treťom rade“), ktorými namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a sťažovateľka v treťom rade aj porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 17 dohovoru postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1399/98 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľky sú od roku 1998 účastníčkami napadnutého konania na strane žalovaných „o vydanie bezdôvodného obohatenia“, ktoré podľa nich v čase podania ich sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ústavnom súde v júni a auguste 2014 ani po 16 rokov nebolo ešte právoplatne skončené. V napadnutom konaní bolo dvakrát rozhodnuté rozsudkom súdu prvého stupňa, ale následne po zrušovacom uznesení odvolacieho súdu bola vec znovu vrátená na opätovné prerokovanie a nové rozhodnutie, naposledy tak odvolací súd rozhodol uznesením z 31. júla 2013. Sťažovateľky poukazujú na viaceré obdobia nečinnosti okresného súdu v ich veci a jeho neefektívnu činnosť a tiež na to, že ich vzájomným žalobným návrhom podaným 15. apríla 1999 na zaplatenie sumy 114 183 Sk s prísl. proti žalobcovi sa okresný súd niekoľko rokov vôbec nezaoberal.

Sťažovateľky v prvom a druhom rade z dôvodu nečinnosti okresného súdu požadovali, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1399/98 porušil ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a prikázal okresnému súdu v konaní vedenom

pod sp. zn. 7 C 1399/98 konať vo veci bez prieťahov. Okrem toho sa domáhajú, aby im ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie každej v sume 15 000 € „s ohľadom na hodnotu predmetu sporu, dĺžku konania, vek sťažovateľiek a ďalšie závažné nedostatky priebehu súdneho konania. Sťažovateľky si uplatňujú v predmetnom súdnom konaní formou protinávrhu voči navrhovateľovi vzájomnú pohľadávku každá v sume 7.292,53 EUR, považujú preto dvojnásobok tejto sumy (s ohľadom na dĺžku trvania konania, úroky z omeškania, náklady na súdne konanie, možnosť vymoženia prípadnej pohľadávky od navrhovateľa) za opodstatnenú...“, a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1 146,67 € [sťažovateľky v prvom a druhom rade k tomu uvádzajú, že „hodnota požadovaného zadosťučinenia predstavuje spolu 30.000,- EUR a odmena za jeden úkon predstavuje 469,74 €, režijný paušál 8,04 €, a za 2 úkony predstavuje odmena spolu 1 146,67 € (prevzatie a príprava zastupovania a písomné podanie sťažnosti) + DPH.“, pozn.].

Sťažovateľka v treťom rade žiada, aby ústavný súd vyslovil, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 17 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1399/98 porušené bolo, a prikázal okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1399/98 konať vo veci bez prieťahov. Domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 40 802 €, ktorá pozostáva z ekonomickej ujmy v sume 20 401 € (pozostávajúcej zo znášania trov právneho zastúpenia v konaní pred všeobecným súdom) a tiež morálnej a psychickej ujmy tiež v sume 20 401 € najmä z dôvodu, že okresný súd jej odopiera poskytnúť právnu ochranu v napadnutom konaní, čím dochádza aj k odopretiu spravodlivosti (denegatio justitiae).

K týmto sťažnostiam sa vyjadril i okresný súd, ktorý vo svojom podaní sp. zn. 1 SprS 442/2015 z 10. februára 2013 doručenom ústavnému súdu 5. marca 2015 uviedol:

„Čo sa týka vecnej stránky, v prílohe Vám zasielame vyjadrenie zákonného sudcu, s ktorým sa stotožňujeme, aj keď nie vždy sa konalo v zmysle § 6 O. s. p.

K tomu je však nutné poukázať na neprimeranú zaťaženosť nielen zákonného sudcu, ale všetkých sudcov tunajšieho súdu v porovnaní s inými súdmi – ročný nápad vecí na tunajšom súde je cca 57.000 pri výkone +/- 32 sudcov, pričom tunajší súd asi ako jediný súd na Slovensku vykonáva súdnictvo pre 3 okresy (Žilina, Bytča, Kysucké Nové Mesto), pričom ide aj o agendu špecifickú, pre ktorú je tunajší súd príslušný ako súd v sídle krajského súdu.

Z uvedeného je zrejmé, že nie je možné konať bez prieťahov za takého stavu, čo žiadame zohľadniť. Hoci personálne obsadenie súdu nemôže byť na úkor účastníkov, nemôže to byť ani na úkor samotných sudcov, či súdov, pričom na tieto nedostatky neustále upozorňujeme. Sudcovia tunajšieho súdu vykonávajú sudcovskú prax za tých istých podmienok – platových, ako aj na iných súdoch, avšak pri oveľa vyššej zaťaženi (napr. sudca tunajšieho súdu na C úseku má cca 40-45-53 vecí mesačne, hoci na inom menšom súde má sudca nápad 14 vecí mesačne.) Pokiaľ sa však táto situácia nevyrieši, nie je možné konať vo všetkých veciach bez prieťahov. Sudcovia tunajšieho súdu konajú už nad rámec fyzických a psychických možností, čo sa odráža na ich zdravotnom stave. Aj ombudsmanka skonštatovala pri osobnom stretnutí, že tunajší súd je neprimerane personálne poddimenzovaný.

Tieto skutočnosti žiadame zohľadniť pri prípadné priznanie finančného zadostučinenia.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu bolo stanovisko zákonného sudcu JUDr. Rybárka, v ktorom sa uvádza:

„Ja môžem zopakovať, čo som uvádzal pri sťažnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Táto sťažnosť je zhodná so sťažnosťou [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. V podstate zhodne aj pani [REDAKOVANÉ] uvádza to isté, čo aj ostatné dve odporkyne v tomto spore, že konajúci súd bol nečinný počas priebehu konania niekoľko krát. Súdne konanie trvá už 16-ty rok. Aj pani Ďurkovská poukazuje na to, že hodnota predmetu sporu v dnešnej dobe devalvovala najmenej na polovičnú hodnotu, než ako mala v reálnom čase...

Je pravdou, že návrh na tunajší súd podal navrhovateľ [REDAKOVANÉ], a to dňa 20. 5. 1998. Pôvodne bol spis vedený po sp. zn. Nc/375/1998, neskôr bol prevedený do reg. C pod sp. zn. 7C/1399/1998. Uvedené konanie napadlo do senátu mojej kolegyňi JUDr. Gabriele Dúbravkovej.

Navrhovateľ sa návrhom domáhal, aby mu každá z odporkýň zaplatila v tom čase viac ako 84.000,-Sk. Posledné pojednávanie v tejto veci mala moja JUDr. Dúbravková dňa 26. 1. 2007. Následne, na základe vznesenej námietky zaujatosti, bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci.

Na základe opatrenia predsedu tunajšieho súdu zo dňa 3. 10. 2007 bol spisový materiál pridelený do môjho senátu. Vo veci bolo nariadené, po mnohých úkonoch a doplnení dokazovania, vzhľadom na ďalšie návrhy a žiadosti účastníkov konania, pojednávanie na deň 16. 2. 2009. Až na pojednávaní dňa 20. 4. 2009 odporcovia predložili protinávrh na zaplatenie príslušného spoluvlastníckeho podielu každá z odporkýň v podiele 1/4 z celkového nájomného, ktoré obdržal navrhovateľ namiesto nich v rokoch 1995 až 1998. Na pojednávaní dňa 18. 6. 2009 bol vo veci vyhlásený rozsudok, kedy súd návrh navrhovateľa zamietol a zamietol aj vzájomný návrh odporcov.

Takže o ich protinávruhu bolo rozhodnuté do dvoch mesiacov od ich podania. Na základe odvolaní vo veci rozhodoval KS v Žiline, ktorý svojím rozhodnutím 6Co/342/2009 prvostupňový rozsudok zrušil vo výrokoch, ktorým vzájomný návrh odporcov v rade 1/, 2/, 3/ zamietol. Čo sa týka výroku, ktorým návrh navrhovateľa zamietol, tak v tejto časti potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

Následne odporcovia podali návrhy na oslobodenie od súdnych poplatkov. Súd sa zaoberal týmito návrhmi a nakoniec rozhodol, že návrhy na oslobodenie od súdnych poplatkov zamietol. Vyzval odporcov na zaplatenie súdnych poplatkov, zapodieval sa radom podaných návrhov a písomnými vyjadreniami navrhovateľa a nariadil ďalšie pojednávania. V zmysle rozhodnutia KS dokonca súd vypočul v konaní aj svedka v Košiciach dožiadaným súdom, zapodieval sa ďalšími návrhmi [REDAKOVANÉ] a spol. ohľadom úpravy ich návrhu, pričom pripustil ďalšiu zmenu návrhu, ohľadom úrokov z omeškania, čo bolo dňa 10. 11. 2011.

Napokon po 7-mich pojednávaniach dňa 8. 12. 2011 vyniesol súd rozsudok, kedy zaviazal odporcu [REDACTED] zaplatiť navrhovateľkám sumu vo výške 9.478,29 Eur s úrokom z omeškania. Proti tomuto rozsudku opätovne podal odvolanie navrhovateľ a aj samotné odporkyne. Následne podal návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov [REDACTED]. O tomto sa rozhodovalo a súd mu priznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Ešte predtým, ako OS odoslal spisový materiál na KS, [REDACTED] podal námietky zaujatosti voči mojej osobne. Musel som spisový materiál bez meritórneho rozhodnutia zaslať na KS. Až potom súd mohol vo veci rozhodnúť. Opätovne sa spor kvôli námietkam zaujatosti predĺžil.

Napokon KS uznesením dňa 31. 7. 2013 rozsudok OS rozsudok v spojení s doplňacím rozsudkom zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spisový materiál na OS vrátil dňa 18. 9. 2013 a ja som sa snažil v rámci mojich schopností a možností, aj vzhľadom na nápad v senáte, vo veci konať v zmysle rozhodnutia KS. Napokon bolo pojednávanie stanovené na deň 14. 8. 2014, ktoré však muselo byť zrušené kvôli mojej PN v dôsledku úrazu.

Najnovšie pojednávanie bolo stanovené na deň 12. 1. 2015, kedy malo byť vo veci rozhodnuté. Odporkyňa [REDACTED] však podala návrh na rozšírenie svojho protinávru, kde týmto návrhom sa domáha zaplataenia istiny v sume 9.067,49 Eur pre každú odporkyňu zvlášť. Navrhovateľ [REDACTED] na tomto pojednávaní dal návrh na uzavretie zmiery v tejto veci. Sťažovateľka [REDACTED] a jej právny zástupca požiadali, aby bolo pojednávanie odročené, aby sa mohli poradiť s ostatným i odporcami o návrhu navrhovateľa. Pojednávanie bolo teda opätovne odročené na deň 23. 2. 2015, kedy sa má sťažovateľka – odporkyňa vyjadriť k návrhu na uzavretie súdneho zmiery.

Ja chápem sťažovateľku, že konanie trvá prakticky od roku 1998. Ona však protinávrh podala až 20. 4. 2009. Musím však podotknúť, že ja som už vo veci trikrát rozhodol, pričom v časti sa stal rozsudok tunajšieho súdu právoplatným, a to v časti, kde sa [REDACTED] domáhal od každej z odporkyň po 84.130,- Sk v tom čase.

V súčasnosti sa vedie už len konanie o protinávru odporkyň, v ktorom každá žiada od navrhovateľa v súčasnej dobe po rozšírení návrhu 9.067,46 Eur. V tejto veci som už rozhodol, priznal som odporkyňiam istinu, avšak nie v plnej výške, a to vzhľadom na námietky premlčania.

Teraz súd, po rozhodnutí KS v jeho intenciách naďalej koná. Dávam do pozornosti jednak predsedovi súdu, ako aj ÚS SR, že mne bol spisový materiál do môjho senátu pridelený 3. 10. 2007. Protinávrh odporcov bol podaný 20. 4. 2009. Skutočne som sa podľa mojich schopností a časových možností prípadu venoval, mám snahu toto konanie čo najskôr ukončiť, už aj vzhľadom na to, že tento spisový materiál má v súčasnej dobe už 670 strán. Nemôžem súhlasiť so sťažovateľkou, že sa jedná o jednoduchý spor, o ktorom je možné rozhodnúť bezprostredne. Samotné sťažovateľky, ako aj [REDAKOVANÉ] sťažujú postup súdu zmenou návrhu. Teraz na poslednom pojednávaní opätovne rozšírili svoj návrh. Spočiatku žiadali len zaplataenie istiny, neskôr rozšírili svoje návrhy aj o úroky z omeškania. Nevedeli presne určiť, odkedy má byť úrok z omeškania stanovený.

Podľa môjho názoru sťažovateľka svojou sťažnosťou na ÚS SR využíva tú skutočnosť, že navrhovateľ svoj návrh, ktorý bol zamietnutý, podal na súd v roku 1998. O jeho návrhu bolo právoplatne rozhodnuté. Píše, že už 16-ty rok sa vo veci nekoná. Objektívne treba však povedať, že o ich návrhu z roku 2009 zatiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, t. j. 6 rokov a nie 16 rokov. Navyše namiesto samotného konania sa musím opätovne vyjadrovať k sťažnosti sťažovateľky, pričom obdobnú sťažnosť podávali aj ostane odporkyne. Znova som posledné pojednávanie musel odročovať za tým účelom, že sa potrebujú sťažovateľky oboznámiť s návrhom na mimosúdnu dohodu. Pojednávanie má byť dňa 23. 2. 2015. Nevieť však, či medzičasom zase nebude spisový materiál odstúpený na ÚS SR, čím sa znova toto konanie predĺži.“

Právna zástupkyňa sťažovateľiek sa k stanovisku okresného súdu vyjadrila v podaní doručenom ústavnému súdu 7. apríla 2015, v ktorom okrem iného uviedla:

«... Na základe výzvy konajúceho súdu zo dňa 09. 09. 2015, ktorá mi bola doručená dňa 16. 03. 2015, právna zástupkyňa sťažovateľiek v prílohe zasielam stanovisko sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na vyjadrenia Okresného súdu v Žiline a aktuálneho zákonného sudcu vo veci.

K stanovisku zároveň dokladám vo fotokópii vzájomný návrh podaný sťažovateľkami ako odporkyňami v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline pod č. k. 7C 1399/98, na ktoré [REDAKOVANÉ] poukazuje.

V ostatnom v celom rozsahu poukazujem na moje podanie zo dňa 18. 08. 2014, na dôvodoch ktorého trvám aj naďalej...

Vyjadrenie [REDAKOVANÉ]:

S poľutovaním konštatujem, že pani podpredsedníčka Okresného súdu v Žiline sa bezvýhradne stotožnila s vyjadrením zákonného sudcu, ktoré okrem iného obsahuje aj nepravdivé skutkové tvrdenie, podľa ktorého som vraj protinávrh podala až 20. 04. 2009. V prvom rade, aj keby sa protinávrh podal v tomto termíne, nič to nemení na dôvodne napadnutých prietahoch v konaní. Čo je však podstatnejšie, protinávrh sa podal u 14. 04. 1999, čiže o desať rokov prv, než uvádza zákonný sudca JUDr. Ján Rybárik.

K ostatnému dodávam, že ústavná sťažnosť nie je sťažnosťou na posledného zákonného sudcu, ale na Okresný súd v Žiline, ktorý má mať objektívnu zodpovednosť en bloc. Interné vzťahy, problémy, možný podstav, vzťahy s Krajským súdom pri odvolacom konaní a ďalšie Okresným súdom v Žiline označené skutočnosti patria do riešenia interných problémov, respektíve prináležia do vzťahov medzi predmetným súdom a ostatnými štátnymi orgánmi, vrátane Vlády Slovenskej republiky a Národnej rady Slovenskej republiky a je nemiestne sa na ne odvolávať. Ani Ústava Slovenskej republiky, ani občiansky súdny poriadok, a ani iná právna norma nezaväzuje účastníkov civilného konania k spoluúčasti na technických problémoch súdov a problémov sudcov celkovo. Naopak, súd je podľa týchto noriem jediným, kto svojim usporiadaním, právomocou a procesnými prostriedkami môže zistiť spoľahlivo skutkový stav a na základe pozitívneho práva má bezodkladne rozhodnúť. Ja som k napadnutému súdному konaniu 7C 1399/98 nedala žiaden podnet, no už šesťnásť rokov tvorí ťažisko môjho života spôsobom, ktorý som opísala v prvopise ústavnej sťažnosti.

Ani ja, ani nikto z našej strany odporcov nestážujeme postup súdu zmenou návrhu, ale sme sa bránili pred nedôvodným napadnutím zo strany navrhovateľa. Naopak, Okresný súd dával neustále tomuto navrhovateľovi priestor na neustále doplňovania, pričom prestávky medzi konaniami boli neprimerane dlhé. O skutočne jednoduchý spor sprvu naozaj išlo a dávať nám odporcom za vinu, že sme sa bránili, je takisto nemiestne.

Zákonný sudca JUDr. Ján Rybárik v závere vyjadrenia píše doslova: „Znova som posledné pojednávanie musel odročovať za tým účelom, že sa potrebujú sťažovateľky oboznámiť s návrhom na mimosúdnu dohodu.“ U neinformovaného to vyvoláva dojem, že

všetky odročenia sa konali kvôli nám, pritom v skutočnosti ich vždy úmyselne vyvolávala naša protistrana – [REDAKOVANÉ] s manželkou a zákonný sudca im bezvýhradne prietahy robiť umožňoval.

Nepamätám sa, kto v opísanom prípade po návrhu protistrany na tzv. mimosúdnu dohodu prvý navrhol odročenie, no keby k nemu nebolo došlo a nepreštudovali by sme si návrh protistrany, celé šesťnásťročné konanie by skončilo prijatím daru od protistrany, ktorý by onedlho podľa občianskeho zákonníka žiadala späť.

Dňa 26. 03. 2015 bola následne uzavretá súdom schválená dohoda o urovnaní, pričom navrhovateľ každej z odporkýň vyplatil v hotovosti 5.300,- EUR, pričom všetky poplatky si má každý hradiť sám. Vzhľadom na uvedené v porovnaní s pôvodne požadovanou sumou 9.067,46 EUR + úroky z omeškania, popri ktorej mal aj poplatky platiť navrhovateľ, a pri zohľadnení šesťnástich rokov šikanózneho súdneho konania, ide o veľmi nízku sumu, avšak v priebehu šesťnásťročných prietahov mal tento dostatok času, aby všetok svoj majetok, vrátane bytu, v ktorom býva, previedol na blízke osoby, pričom všade už uplynula lehota, po ktorej odporovateľnosť právneho úkonu nemožno namietat. Nemali sme teda ani najmenšiu nádej, aby sme mohli po nadobudnutí právoplatnosti možného rozsudku získať viac.

O odpustenie súdnych poplatkov sa už na našej strane žiadalo, no bez úspechu. A nie je teda predpoklad, že by teraz po podaní predmetnej ústavnej sťažnosti sa Okresný súd v Žiline zachoval inak. Mám dôvodnú obavu teraz zákonného sudcu o odpustenie súdnych poplatkov žiadať, keďže jeho vyjadrenie k predmetnej ústavnej sťažnosti je plné nepravdivých skutkových tvrdení, ktoré vzhľadom na všetky okolnosti majú byť úmyselné.

Na základe uvedeného žiadam od ústavného súd tiež, aby mi k sume požadovaného zadostučinenia priznal aj náhradu súdnych poplatkov vo výške 800,- EUR.»

Z obsahu sťažnosti, k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil tieto podstatné skutočnosti:

Napadnuté konanie začalo 20. mája 1998, keď žalobca [REDAKOVANÉ] podal proti sťažovateľkám „žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, o prednostné právo kúpy

nehnutelností a o vklad nehnuteľností do katastra“, ktorá bol zapísaná v registri Nc pod sp. zn. Nc 375/98. Dňa 15. apríla 1999 doručili sťažovateľky žalobu o zaplatenie sumy 114 183 Sk s prísl. proti [REDAKOVANÉ] a vec bola zaevidovaná pod sp. zn. Nc 311/99.

V roku 2001 sa uskutočnili dve pojednávania, a to 29. marca 2001 a 4. mája 2001. Na druhom z nich okresný súd konanie prerušil do právoplatného skončenia veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 71/00, avšak po podaní odvolania sťažovateľkami sa spis nachádzal od 14. decembra 2001 do 25. marca 2002 na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“), ktorý zrušil rozhodnutie okresného súdu o prerušení konania a vec vrátil okresnému súde na ďalšie konanie.

Dňa 7. júna 2006 okresný súd zamietol návrh sťažovateľiek na spojenie vecí vedených na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 1399/98 a sp. zn. 14 C 71/00. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 8. decembra 2006, na ktorom okresný súd konanie v časti o zaplatenie sumy 84 130 Sk zastavil.

Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 26. januára 2007. Po podaní námietky zaujatosti žalobcom okresný súd zrušil pojednávanie, ktoré sa malo konať 30. marca 2007. Dňa 11. júna 2007 bol spis s vyjadrením sudkyne JUDr. Dúbravskej, že sa cíti byť zaujatá, predložený krajskému súde na rozhodnutie o námietke zaujatosti. Dňa 3. októbra 2007 opatrením predsedu okresného súdu vec bola pridelená inému sudcovi - JUDr. Rybárikovi.

Dňa 20. apríla 2009 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom okresný súd pripustil protinávrh odporcov v 1. až 3. rade, ktorý bol vedený pod sp. zn. Nc 311/99, ďalšie pojednávania sa konali 18. mája 2009 a 18. júna 2009, okresný súd vyhlásil rozsudok vo veci samej, ktorým žaloby žalobcu a vzájomný návrh sťažovateľiek zamietol.

Dňa 30. júla 2009 sťažovateľky podali odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 18. júna 2009. Od 1. októbra 2009 do 5. mája 2010 sa spis nachádzal na krajskom súde, ktorý uznesením sp. zn. 6 Co 342/2009 z 31. marca 2010 zrušil rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými vzájomný návrh sťažovateľiek zamietol a vo výroku o trovách konania vec vrátil okresnému súdu. Vo vzťahu k žalobcovi krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí jeho žaloby a konanie bolo právoplatne skončené.

Dňa 9. júla 2010 okresný súd uznesením vyzval sťažovateľky na odstránenie nedostatkov podania – zmeny vzájomného návrhu z 15. apríla 2009, na výzvu reagovali podaním doručeným okresnému súdu 11. augusta 2010.

Ďalšie pojednávania sa konali 15. novembra 2010, 27. januára 2011, 7. marca 2011 14. apríla 2011 a po doručení spisu Okresnému súdu Košice I 16. mája 2011 bol uskutočnený výsluch svedka 9. júna 2011. Dňa 10. novembra 2011 okresný súd pripustil zmenu protinávrhu sťažovateľiek a v dňoch 5. decembra a 8. decembra 2011 sa konali ďalšie pojednávania. Na poslednom z nich bol vyhlásený druhý rozsudok. Následne od 3. júla 2012 bol spis doručený krajskému súdu, ale 30. augusta 2012 bol spis vrátený okresnému súdu bez meritórneho rozhodnutia ako predčasne predložený. Dňa 26. októbra 2012 bol spis doručený krajskému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti, ktorý sudcu nevytlúčil z prerokovania rozhodovania veci. Dňa 11. februára 2013 bol vyhlásený doplnčiaci rozsudok. Dňa 19. apríla 2013 bol spis doručený krajskému súdu, ktorý 18. septembra 2013 spis vrátil okresnému súdu s tým, že rozsudok okresného súdu v spojení s doplnčiacim rozsudkom zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ďalšie pojednávania sa uskutočnili 9. júna 2014 a 12. januára 2015, keď malo byť rozhodnuté, ale sťažovateľka v treťom rade „*podala návrh na rozšírenie svojho protinávrhu, kde týmto návrhom sa domáha zaplataenia istiny v sume 9.067,49 Eur pre každú odporkyňu zvlášť*“. Žalovaný na tomto pojednávaní podal návrh na uzavretie zmluvy v tejto veci a následne na základe žiadosti sťažovateľiek bolo pojednávanie odročené.

Na poslednom pojednávaní konanom 26. marca 2015 účastníci konania oznámili, že došlo medzi nimi k súdnemu zmieru (sťažovateľky potvrdili, že im bolo žalovaným vyplatené 5 300 €, pozn.) a okresný súd konanie zastavil. Všetci účastníci konania sa pritom vzdali opravného prostriedku.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľky sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľka v treťom rade zároveň namietala aj porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, a tiež základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 17 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčasnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny (práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada v rámci prvého kritéria aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. II. ÚS 32/02, IV. ÚS 202/05).

1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že spory o vydanie bezdôvodného obohatenia tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité, hoci v priebehu konania bolo potrebné rozhodovať o zmene žalobného petitu, o návrhu na prerušenie konania a spojení veci s ďalšou vecou, o námietkach proti zákonnému sudcovi, o vzájomnom návrhu, o oslobodení od platenia súdneho poplatku a podobne. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však podľa ústavného súdu nebol závislý od skutkovej náročnosti prerokovávanej veci a ani okresný súd nenamietal vo svojom vyjadrení k sťažnosti prípadnú skutkovú zložitost' veci.

2. Pri hodnotení podľa druhého kritéria, t. j. správania sťažovateľiek ako účastníčok konania, ústavný súd dospel k záveru, že aj ich správanie, resp. správanie ich právnej zástupkyne, zásadne neprispelo k predĺženiu posudzovaného konania. Zúčastňovali sa nariadených pojednávaní a v roku 2014 podali aj sťažnosti na zbytočné priehady predsedovi okresného súdu. Na druhej strane im však možno vytknúť, že od podania ich odvolania proti uzneseniu okresného súdu o prerušení konania (16. november 2001) sa štyri roky o svoju vec riadne nezaujímalí a až v podaní z 13. septembra 2006 ich právna zástupkyňa poukazovala na neprímeranú dĺžku tohto konania. V danom prípade ide o spor, v ktorom je každý účastník povinný postupovať podľa § 6 a § 120 ods. 1 OSP a vyvíjať všetko úsilie o súčinnosť so súdom tak, aby mohol o uplatnenej ochrane rozhodnúť v súlade so zákonom. K celkovej dĺžke trvania konania nepochybne prispelo aj podávanie opravných prostriedkov sťažovateľkami proti rozhodnutiam okresného súdu vo veci samej v roku 2009 a v roku 2012, dopĺňaciemu rozsudku z februára 2013, o vyrubení súdneho poplatku z roku 2012 a o prerušení konania z roku 2001, o ktorých musel rozhodovať súd druhého stupňa, čo si vyžiadalo ďalší časový priestor v rámci prebiehajúceho konania, a tiež aj odročovanie pojednávaní na uzavretie prípadnej mimosúdnej dohody. Samozrejme, ak v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani orgánu verejnej moci konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom v posudzovanej veci a ako vyplýva z prehľadu procesných úkonov a hodnotenia kritéria správania sťažovateľiek, okresný súd bol nečinný bez akejkoľvek zákonnej prekážky viac ako štyri roky v rokoch 2002 až 2006 a okrem toho bol jeho postup aj neefektívny, pretože dva jeho rozsudky boli zrušené, ale na druhej strane rozsudok z 18. júna 2009 v časti, v ktorej bola zamietnutá žaloba žalobcu, nadobudol právoplatnosť po rozhodnutí krajského súdu sp. zn. 6 Co 342/2009 z 31. marca 2010. Napadnuté konanie sa vyznačovalo aj značnou nehospodárnosťou, pretože okresný spolu nariadil množstvo pojednávaní. Aj keď v konaní sa vyskytli aj iné menšie obdobia nečinnosti, v súlade so svojou stabilnou judikatúrou (napr. IV. ÚS 280/2011, III. ÚS 231/2012, III. ÚS 473/2012) ústavný súd zastáva názor, že takéto konanie už len vzhľadom na dĺžku jeho trvania nie je potrebné ďalej osobitne vyhodnocovať a podrobne rozoberať aj iný neefektívny, resp. nesústredený postup okresného súdu, pretože už len poukazom na celkovú dobu trvania konania možno konštatovať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Takáto zdĺhavosť konania predlžuje stav právnej neistoty účastníka do takej miery, že sa jeho právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (mutatis mutandis I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07).

Sťažovateľka v treťom rade vo svojej sťažnosti to aj namietala, keď tvrdila, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo aj k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98, II. ÚS 8/01). Spôsobenie zbytočných prieťahov v konaní súdom môže založiť porušenie základného práva účastníka súdneho konania na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy a čl. 38 ods. 2 prvej vety listiny, ale neznamená spravidla odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 8/01).

K porušeniu tohto základného práva zbytočnými prietahmi v súdnom konaní by však mohlo dôjsť v prípade, ak by postup všeobecného súdu v takomto konaní v dôsledku zbytočných prietahov viedol v konečnom dôsledku k zmareniu možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania, ochrany ktorých sa domáha (obdobne IV. ÚS 132/2010). Sťažovateľka v treťom rade sa v procesnom postavení odporkyne v 3. rade v konaní sa nachádzala dlhodobo v právnej neistote, pretože okresný súd právoplatne nerozhodol o jej žalobnom návrhu, ktorý podala spolu so svojimi sestrami ešte v roku 1999.

Pokiaľ sťažovateľka v treťom rade namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy, ústavný súd, odvolávajúc sa na svoju doterajšiu judikatúru (napr. IV. ÚS 119/07), uvádza, že tieto články ústavy majú charakter ústavných princípov, ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tieto články ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne vysloviť aj porušenie týchto článkov ústavy vo výrokovej časti tohto nálezu. To isté v zásade platí aj o čl. 17 dohovoru, ktorý má charakter jedného zo základných interpretačných pravidiel dohovoru. Vzhľadom na to v tejto časti sťažnosti nevyhovelo (bod 5 výroku nálezu).

Nemožno akceptovať obranné tvrdenie okresného súdu, pretože ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí, a teda vykonanie spravodlivosti, bez zbytočných prietahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie

tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Vychádzajúc teda zo samotnej dĺžky predmetného konania a zo zistených období absolútnej nečinnosti konajúceho súdu a jeho neefektívnej činnosti, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 1399/98 bolo porušené základné právo sťažovateľiek v prvom a druhom rade na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia, a tiež práva sťažovateľky v treťom rade podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože v súčasnosti bolo konanie zastavené v dôsledku schváleného súdneho zmieru a účastníci sa vzdali opravných prostriedkov, ústavný súd neprikázal okresnému súdu vzhľadom na stav, v akom sa napadnuté konanie nachádzalo ku dňu rozhodovania ústavného súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 citovaného zákona ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľky v prvom a druhom rade žiadali aj o priznanie finančného zadosťučinenia každej v sume 15 000 € „s ohľadom na hodnotu predmetu sporu, dĺžku konania, vek sťažovateľiek a ďalšie závažné nedostatky priebehu súdneho konania. Sťažovateľky si uplatňujú v predmetnom súdnom konaní formou protinávrhu voči navrhovateľovi vzájomnú pohľadávku každá v sume 7.292,53 EUR, považujú preto dvojnásobok tejto sumy (s ohľadom na dĺžku trvania konania, úroky z omeškania, náklady na súdne konanie, možnosť vymoženia prípadnej pohľadávky od navrhovateľa) za opodstatnenú...“ a sťažovateľka v treťom rade sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 40 802 €, ktorá pozostáva z ekonomickej ujmy v sume 20 401 € (pozostávajúcej zo znášania trov právneho zastúpenia v konaní pred všeobecným súdom) a tiež morálnej a psychickej ujmy v sume 20 401 € najmä z dôvodu, že okresný súd jej odopiera poskytnúť právnu ochranu v napadnutom konaní, čím dochádza aj k odopretiu spravodlivosti (denegatio iustitiae).

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ďalších označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľky. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom

súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím aj na povahu veci (ako aj na to, že nejde o náhradu škody a úhradu súdnych poplatkov) a súčasný stav veci považuje za primerané každej v sume po 3 000 € (bod 3 výroku rozhodnutia). Preto vo zvyšnej časti ich sťažnosti nevyhovel. Pri priznávaní finančného zadostučinenia ústavný súd zohľadnil aj skutočnosť, že konanie bolo prerušené na 5 rokov, čo nemožno pripočítať na ťarchu okresného súdu.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľiek, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním advokátkou JUDr. Zuzanou Slovíkovou. Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá bola 804 € (za 2 úkony urobené v roku 2014). Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Každé zo sťažovateľiek priznal za každý úkon vykonaný v roku 2014 sumu 134 €, čo po znížení o 50 % podľa § 13 ods. 2 vyhlášky predstavuje sumu 402 €, režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony pri troch sťažovateľkách vykonané v roku 2014 po 8,04 €, čo spolu predstavuje sumu 450,24 €; túto sumu bolo potrebné zvýšiť o 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky (90,05 €), keďže advokátska kancelária je platkyňou dane z pridanej hodnoty. Celková suma trov konania tak predstavuje 540,29 € (bod 4 výroku tohto nálezu), teda nie sumu 1 146,67 €, ktorú požadujú sťažovateľky.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet Advokátskej kancelárie Mendel, Mestická, Slovíková, s. r. o., Hollého 37/371, Žilina (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2015